

Sygn. akt: I C 1695/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu 2 czerwca 2022 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powódki (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 16597,92 (szesnaście tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) złotych;
2. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powódki (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 4617 (cztery tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1695/21

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanej M. W. na swoją rzecz kwoty 16.597,92 zł oraz kosztów postępowania w wysokości faktycznie uiszczonych przez powoda wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że podstawą dochodzonego roszczenia jest umowa o kredyt na miarę zawarta przez strony na piśmie. Pozwana nie wywiązała się z umowy w związku z powyższym powód wezwał ją do zapłaty długu w trybie art. 75c ustawy Prawo Bankowe a następnie wypowiedział umowę. Na dochodzoną kwotę składa się: kwota 15.926,61 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 598,36 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wskazanego w umowie co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, oraz kwota 73,95 zł tytułem odsetek umownych karnych naliczana od części należności głównej co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Istnienie wierzytelności, jej wysokość oraz terminy płatności odsetek wynikają z wyciągu z ksiąg bankowych powoda podpisanego przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powoda i opatrzonego pieczęcią powoda oraz z historii rachunku. Pozwana wezwana do polubownego rozwiązania sporu nie uczyniła zadość wezwaniu do zapłaty. Uzasadniając swoją legitymację czynną powód wskazał, że z dniem 31 października 2018 roku nastąpiło przejście przez Bank (...) S.A. działalności podstawowej (...) Bank (...) S.A. na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h., zgodnie zaś z tabelą 1A zamieszczoną w załączniku nr 1 do (...) Bank (...) S.A. w W. nabył roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy. Powód podał również, że z dniem 1 kwietnia 2019 roku Bank (...) S.A. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A. Wskazano nadto, iż wcześniej sprawa toczyła się w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(pozew k. 4 – 10, pozew w EPU k. 184 – 186, postanowienie k. 187 – 188)

W odpowiedzi na pozew M. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Strona pozwana zakwestionowała legitymację procesową czynną po stronie powoda, kwestionowała fakt zawarcia umowy przez umocowane do tego osoby, fakt udostępnienia pozwanej kwoty kredytu, kwestionowała fakt aby powód wykazał zasadność roszczenia w zakresie kosztów dodatkowych podnosząc, że postanowienia umowy w tym zakresie są abuzywne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, kwestionowała fakt skutecznego wezwania pozwanej do zapłaty. Podnosiła zarzut braku skutecznego wypowiedzenia umowy, oraz nieudowodnienia roszczenia co do wysokości. Co do wysokości dochodzonego roszczenia wskazywała że jest ono zawyżone bowiem pozwana dokonywała wpłat w wysokości wyższej niż wskazuje powód to jest w łącznej wysokości 14725,77 zł. Nadto złożyła oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego powołując się w tym zakresie na naruszenie art. 30 ust 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez brak wskazania w treści umowy kwoty, która miałaby obciążać pozwaną z tytułu umowy ubezpieczenia.

(odповідь na pozew k. 201 – 207)

W piśmie z 24 stycznia 2022 roku pełnomocnik powoda ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w odpowiedzi na pozew wskazywał, że przedmiotowa umowa kredytu została zawarta ważnie przez osoby umocowane do działania w imieniu banku udzielającego kredytu a strona pozwana nie obaliła w żaden sposób domniemania wynikającego z treści art. 97 k.c. o tym że osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. W dalszej części pisma przedstawiał argumenty co od tego, iż umowa została skutecznie wypowiedziana, załączając przy tym pełnomocnictwo dla osoby D. N.. W zakresie wysokości dochodzonego roszczenia wskazywał, że zostało ono udowodnione i wynika z załączonych do pozwu dokumentów. Nadto w jego ocenie fakt, iż wyciąg z ksiąg bankowych utracił walor dokumentu urzędowego nie oznacza, że nie ma on żadnej mocy dowodowej. Jako dokument prywatny jest samodzielnym środkiem dowodowym i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Dalej wskazywał również, że wysokość kosztów dodatkowych wynikających z zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki jest znacznie niższa od maksymalnej dopuszczalnej normy. Nadto w jego ocenie zarzut abuzywności postanowień umowy należy uznać za chybiony bowiem pozwana w sposób całkowicie świadomy podpisała umowę i godziła się bez żadnego przymusu na warunki w niej określone. W odniesieniu do zarzutu braku legitymacji czynnej podtrzymał argumentację przytoczoną w pozwie. Odnosząc się do zarzutu sankcji kredytu darmowego powód podnosił, że pozwana nie wykazała na czym polega naruszenie które ma stanowić podstawę powyższego zarzutu oraz, że oświadczenie o skorzystaniu z kredytu darmowego zostało złożone po terminie przewidzianym w art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim zatem w jej ocenie jest bezskuteczne.

(pismo procesowe k. 242 – 249)

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2022 roku pełnomocnik powoda ustosunkowując się dalej do podnoszonego przez pozwaną zarzutu sankcji kredytu darmowego wskazywał, iż wbrew twierdzeniom pozwanej ustawa o kredycie konsumenckim nie nakłada na kredytodawcę obowiązku umieszczenia w umowie kredytowej informacji o kosztach ubezpieczenia w sytuacji gdy nie są one znane kredytodawcy. Kwestionował też to aby brak informacji o kosztach ubezpieczenia w umowie dawał możliwość skorzystania z sankcji kredytu darmowego.

(pismo procesowe k. 264 – 265)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

19 października 2016 roku w P. pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a M. W. została zawarta na piśmie umowa o kredyt na miarę.

Zgodnie z § 1 ust 1 umowy Bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 22000,00 zł. Kredyt został udzielony na następujących warunkach:

- prowizja za udzielenie kredytu wynosiła 3300,00 zł,
- stopa oprocentowania kredytu wynosiła 7,99 %,
- RRSO wynosiło 12,67 %,
- całkowity koszt kredytu wynosił 12334,15 zł,
- kwota odsetek w stosunku dziennym w przypadku odstąpienia od umowy wynosiła 5,54 zł
- całkowita kwota do zapłaty wynosiła 34334,15 zł.

Kredyt został udzielony na okres 96 miesięcy, zaś spłaty kolejnych rat kredytu miały być dokonywane do 20 dnia każdego miesiąca. (§ 1 ust j, k)

Na podstawie § 1 ust 4 pkt b – 6 wypłata kredytu miała nastąpić jednorazowo w dniu podpisania przez klienta umowy. Umowa obowiązywać miała przez czas na jaki została zawarta a strony miały wywiązywać się ze swoich zobowiązań w terminach i na zasadach określonych w umowie. Rzeczywista stopa oprocentowania oraz całkowita kwota do zapłaty mogły ulec zmianie w przypadku zmiany założeń przyjętych do ich obliczania. Oprócz kosztów wskazanych w umowie klient nie był zobowiązany do ponoszenia innych kosztów w związku z umową.

Na podstawie § 3 ust 1 umowy przez zawarcie umowy Bank zobowiązał się do udzielenie klientowi kredytu ratalnego na czas i kwotę określone w umowie a pożyczkobiorca zobowiązał się do korzystania z kredytu na warunkach określonych w umowie, zwrotu udzielonego kredytu wraz z należnymi Bankowi odsetkami oraz prowizjami i opłatami w terminie i w wysokości określonych w umowie i harmonogramie spłat. Umowa została zawarta do czasu spłaty ostatniej raty kredytu wskazanej w harmonogramie spłat.

Na podstawie § 5 ust 2 i 3 umowy w przypadku zawarcia umowy o kredyt inny niż Kredyt bez odsetek oprocentowanie kredytu było zmienne. Bank naliczał odsetki od kwoty udzielonego kredytu od dnia wypłaty do dnia poprzedzającego ostateczną spłatę kredytu. Odsetki naliczane były według zmiennej stopy procentowej za każdy dzień kalendarzowy w wysokości obowiązującej w dniu ich naliczania. Odsetki należne były w okresach miesięcznych.

Na podstawie § ust 1 i 3d umowy z ważnych powodów Bank miał prawo rozwiązać umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia, co wymagało zachowania formy pisemnej. Za ważne powody uznawało się m. in. niespłacenie przez kredytobiorcę w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu.

Zgodnie z § 12 ust 5 umowy w przypadku wypowiedzenia umowy klient zobowiązany był spłacić całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. W razie barku spłaty zadłużenia w tym terminie Bankowi należały się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie zgodnie z kodeksem cywilnym naliczane od łącznej kwoty zadłużenia pomniejszonego o odsetki umowne naliczone do dnia rozwiązania umowy za okres do dnia całkowitej spłaty zadłużenia.

Z chwilą upływu okresu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu. (§ 12 pkt 7a umowy)

Umowę w imieniu (...) Bank (...) S.A. zawarli działający z umocowania banku jako jego pełnomocnicy P. D. oraz A. C..

(umowa o kredyt na miarę k. 14 – 21, harmonogram spłat k. 22 – 24, historia rachunku klienta k. 31 – 41, pełnomocnictwa k. 260 – 261, OWU k. 282-286)

Zgodnie z Harmonogramem spłat rat kredytu rata kapitałowo odsetkowa wynosiła 357,65 zł poza ostatnią, która miała wynosić 357,35 zł.

(harmonogram spłat rat kredytu k. 22)

W dniu podpisania niniejszej umowy doszło do uruchomienia kredytu. Bank przelał na rachunek bankowy pozwanej wskazany w umowie kredytu kwotę 22000,00 zł.

(historia rachunku klienta k. 31 – 41, potwierdzenie realizacji przelewu k. 262)

Pozwana dokonała spłaty powyższej umowy w łącznej wysokości 14,737,77 zł. Ostatnia wpłata miała miejsce w czerwcu 2020 roku.

(potwierdzenia wpłat k. 211 – 238)

Kredytodawca pobierał również z rachunku pozwanej co miesiąc w okresie od listopada 2016 roku do maja 2020 roku składkę na ubezpieczenie na wypadek śmierci i całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej (...) w wysokości po 18,98 zł.

(historia rachunku klienta k. 31 – 41)

Pismem z 2 listopada 2020 roku wysłanym na adres pozwanej listem poleconym, doręczonym 6 listopada 2020 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna wezwał pozwaną do natychmiastowej zapłaty należności wymagalnej powstałej w spłacie kredytu udzielonego na podstawie przedmiotowej umowy, które na dzień sporządzenia pisma wynosiło 1735,48 zł w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania. W piśmie tym bank informował pozwaną o tym, że w przypadku braku wpłaty wskazanej należności w podanym terminie będzie miał on prawo wypowiedzieć umowę zaznaczając przy tym, że wypowiedzenie umowy będzie oznaczało postawienie całej kwoty kredytu łącznie z należnymi odsetkami i opłatami w stan natychmiastowej wymagalności i konieczność jej spłaty w terminie 30 dni od daty otrzymania wypowiedzenia umowy. Bank wskazał również, że kolejnym etapem działań windykacyjnych w związku z brakiem spłaty całości zadłużenia może być wystąpienie na drogę postępowania sądowego prowadzącą do uzyskania tytułu wykonawczego i rozpoczęcia egzekucji komorniczej co może wiązać się z ponoszeniem dodatkowych kosztów sądowych lub egzekucyjnych. Bank informował również pozwaną o tym, iż w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania niniejszego pisma może ona złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia na warunkach wspólnie uzgodnionych, jeżeli jest ona uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej pozwanej. Pismo zawierało także wskazanie, że w przypadku odrzucenia wniosku o restrukturyzację bank niezwłocznie przekaże pozwaną w formie pisemnej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące przyczyny tego odrzucenia. Bank wskazał również numer rachunku na który miała zostać dokonana wpłata. Był to rachunek kredytu wskazany w umowie.

Pismo zostało podpisane przez D. D. Departamentu Windykacji Prawnej powoda, który był upoważniony przez powoda do sporządzania wezwań do zapłaty na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Bank 29 kwietnia 2019 roku.

(ostateczne wezwanie do zapłaty k. 108, potwierdzenie nadania i odbioru k. 109, wydruk ze strony poczty polskiej k. 254 - 256)

Pismem z 30 listopada 2020 roku wysłanym na adres pozwanej listem poleconym, doręczonym 22 grudnia 2020 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna na podstawie umowy kredytu oraz w związku z art. 75 ust 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe w związku z niespłaceniem przez pozwaną wymagalnego zadłużenia wynikającego z umowy wypowiedział pozwaną przedmiotową umowę kredytu w całości. Jednocześnie bank wskazał, że umowa ulegnie rozwiązaniu w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszego wypowiedzenia a po upływie tego terminu zobowiązanie

wynikające z umowy kredytu będzie wymagalne do spłaty w całości. Bank wskazał, że całkowite zobowiązanie z tytułu umowy kredytu na dzień 30 listopada 2020 roku wynosi 16426,36 zł. Bank poinformował również, że w przypadku braku spłaty kwoty wymagalnego zobowiązania w terminie 30 dni od daty odebrania niniejszego wypowiedzenia bank będzie miał prawo wystąpienia na drogę postępowania sądowego a w dalszej kolejności na drogę postępowania egzekucyjnego w trybie przewidzianym przepisami kodeksu postępowania cywilnego albo zlecenia próby odzyskania wymagalnych wierzytelności jednemu z zewnętrznych podmiotów współpracujących z bankiem w zakresie odzyskiwania należności: (...) S.A., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., (...) Sp. z o.o. lub (...) S.A. Bank wskazał również numer rachunku na który miała zostać dokonana wpłata. Był to rachunek kredytu wskazany w umowie.

Pismo zostało podpisane przez D. D. Departamentu Windykacji Prawnej, który był upoważniony przez powoda do składania oświadczeń woli o wypowiedzeniu umów kredytowych klientom banku na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez bank w dniu 29 kwietnia 2019 roku.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 110, potwierdzenie nadania i odbioru k. 111, pełnomocnictwo k. 257, wydruk ze strony poczty polskiej k. 251 - 253)

15 marca 2021 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Z wyciągu wynika, że wymagalne zadłużenie pozwanej M. W. z tytułu przedmiotowej umowy o kredyt, według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosi 16597,92 zł i składa się na nie:

- kwota 15.925,61 zł tytułem niespłaconego kapitału,
- kwota 598,36 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wskazanego w umowie co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, oraz
- kwota 73,95 zł tytułem odsetek umownych karnych.

Wyciąg został opatrzony pieczęcią banku oraz podpisem osoby upoważnionej do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych powoda – M. K..

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 12, pełnomocnictwo dla M. K. k. 13)

Pismem z 18 lutego 2021 roku (...) Bank (...) S.A. reprezentowana przez radcę prawnego wezwał pozwaną M. W. do zapłaty kwoty wymagalnego zadłużenia które według stanu na dzień 15 lutego 2021 roku wynosiło 16597,92 zł w terminie do dnia 25 lutego 2021 roku na wskazany numer rachunku bankowego, który był rachunkiem kredytu wskazanym w umowie. Bank poinformował pozwaną, że brak spłaty zadłużenia we wskazanym terminie może skutkować skierowaniem do sądu pozwu o zapłatę a następnie po uzyskaniu tytułu wykonawczego może skutkować skierowaniem sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego co może spowodować zwiększenie egzekwowanej należności o koszty postępowania sądowego, koszty zastępstwa procesowego oraz koszty postępowania egzekucyjnego.

(wezwanie do zapłaty k. 112)

Z dniem 31 października 2018 roku nastąpiło przejęcie przez Bank (...) S.A. działalności podstawowej (...) Bank (...) S.A. na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. to jest poprzez przeniesienie na bank przejmujący - Bank (...) S.A. części majątku banku dzielonego w zakresie określonym w uchwale o podziale oraz planie podziału. Uchwała o podziale (...) Bank (...) S.A. została podjęta przez nadzwyczajne walne zgromadzenie Banku (...) S.A. w dniu 24 sierpnia 2018 roku. Uchwała o podziale (...) Bank (...) S.A. została podjęta przez nadzwyczajne walne zgromadzenie (...) Bank (...) S.A. w dniu 24 sierpnia 2018 roku.

(akt notarialny Rep A 8905/2018 k. 113 – 120)

Zgodnie z Tabelą 1A zamieszczoną w Załączniku nr 1 do (...) Bank (...) S.A. w W. nabył prawa i obowiązki z poszczególnych umów i prawnych relacji z klientami związanych z typami umów wskazanymi w tabeli, z wyłączeniem umów i prawnych relacji z klientami związanymi z Portfelem Walutowym i innych Aktywów i Pasywów przepisanych do Działalności Hipotecznej. W Tabeli 1A Załącznika nr 1 do Planu Podziału została wymieniona umowa o kredyt na miarę, z której wynika roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie.

(plan podziału k. 121 – 150 wraz z Załącznikiem nr 1 do planu podziału k. 151 – 182)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na okolicznościach bezspornych oraz na dokumentach i kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy. Sąd mając na względzie treść art. 77³ k.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c. uznał, że przedstawione dokumenty są wiarygodnym dowodem, a ich treść nie budziła wątpliwości Sądu, co do ich prawidłowości i autentyczności. Dokumentem według kodeksu postępowania cywilnego jest dokument zawierający tekst umożliwiający ustalenie wystawcy tego dokumentu (art. 243¹ k.p.c.). W myśl aktualnych uregulowań dokumentem jest każdy nośnik zawierający jakąś treść (informację) - art. 77³ k.c. Dla istnienia dokumentu obojętne jest w jaki sposób ta treść (informacja) zostanie utrwalona. Podkreślić trzeba, że dokumenty załączone do pozwu lub innego pisma procesowego w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c., ale nie są również pozbawione w ogóle mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 k.p.c. w zw. z art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym procesie powód dochodził zapłaty na swoją rzecz kwoty 16597,92 zł bez odsetek wskazując przy tym, że jest to wierzytelność wynikająca z umowy o kredyt na miarę z dnia 19 października 2016 roku zawartej pomiędzy pozwaną a pierwotnym wierzycielem tj. (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Żądanie swoje powód wywodził z faktu postawienia całego zobowiązania w stan wymagalności w związku z wypowiedzeniem przedmiotowej umowy kredytowej pismem z dnia 30 listopada 2020 roku. Swą legitymację czynną wywodził natomiast z faktu przejęcia przez (...) S.A. działalności podstawowej (...) Bank (...) S.A. w dniu 31 października 2018 roku, co wiązało się z nabyciem praw i obowiązków wynikających z przedmiotowej umowy.

Odnosząc się do kwestii legitymacji procesowej powoda wskazać należy, iż w ocenie Sądu zarzut pozwanej jest nieuzasadniony. Strona pozwana twierdziła, że powód nie przedłożył żadnych dokumentów z których wynikałoby, że nabył on wierzytelność wynikającą z przedmiotowej umowy kredytu, w szczególności, że nie przedłożył on planu podziału oraz żadnych załączników ze skonkretyzowaniem, iż nastąpiło przejście na powoda powyższej wierzytelności. Powyższe twierdzenia są w ocenie Sądu zupełnie niezrozumiałe. Powód załączył do pozwu zarówno plan podziału (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z dnia 28 kwietnia 2018 roku, a także załącznik nr 1 zawierający szczegółowy opis składników majątku, oraz umów, zezwoleń, koncesji i ulg przypadających bankowi przejmującemu (to jest powodowi) wraz z tabelą 1A zawierającą wykaz typów umów z klientami indywidualnymi oraz biznesowymi związanymi z działalnością podstawową banku.

Zgodnie z planem podziału bank przejmujący przejął w dniu podziału całość praw i obowiązków banku dzielonego związanych z działalnością podstawową banku. Szczegółowy opis składników majątku oraz umów, zezwoleń, koncesji i ulg banku dzielonego przypadających bankowi przejmującemu zawierał załącznik nr 1 do powyższego planu podziału. Z kolei załącznik nr 1 odwołując się do praw i obowiązków przypadających bankowi przejmującemu odsyłał do poszczególnych tabel. Jedną z nich była tabela 1A, która zawierała wykaz typów umów i produktów które nabywał bank przejmujący. To, że umowa kredyt na miarę zawarta między stronami w dniu 19 października 2016 roku była elementem podziału i przeszła na powoda wynika ze wskazania rodzaju umowy na stronie 16 tabeli 1A (k. 166). Plan podziału odwoływał się do typów umów a nie konkretnych umów w sensie wskazania ich numerów, stron i dat zawarcia.

W ocenie Sądu zatem zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, że nabyła ona ze skutkiem prawnym wiarygodność wobec pozwanej M. W., wynikającą z umowy o kredyt na miarę z dnia 19 października 2016 roku zawartej z (...) Bank (...) S.A.

Przechodząc do strony merytorycznej wskazać należy, iż odpowiedzialność pozwanej względem strony powodowej wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie z powołanym przepisem, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Ponadto zgodnie z treścią art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Zgodnie zaś z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1996), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z definicji kredytu można wysnuć wniosek, iż umowa ma charakter dwustronnie zobowiązujący, gdyż kredytodawca zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a później uprawniony jest do otrzymania spłaty, natomiast kredytobiorca ma uprawnienie do otrzymania przedmiotu kredytu i obowiązany jest do późniejszej spłaty.

Zgodnie z art. 353 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Powód na potwierdzenie faktu zawarcia przedmiotowej umowy kredytowej przedłożył kopię umowy o kredyt na miarę z dnia 19 października 2016 roku zawartej przez pozwaną z (...) Bank (...) S.A. ale także historię rachunku pozwanej oraz dowód wypłaty kwoty udzielonego kredytu. Dokument umowy został opatrzony datą, własnoręcznym podpisem pozwanej a także podpisami osób które w imieniu (...) Bank (...) S.A. zawarły powyższą umowę. Powód na dowód ich umocowania do dokonania powyższej czynności oraz zakresu tego umocowania złożył do akt sprawy dokumenty pełnomocnictwa nr (...)i (...). W związku z tym nie może ostać się zarzut pozwanej co do niewykazania aby osoby które zawarły w imieniu kredytodawcy umowę kredytu nie były do tej czynności umocowane. Pozwana nie kwestionowała aby podpis pod umową o kredyt nie pochodził od niej. Przedstawiona dokumentacja kredytowa w ocenie Sądu jednoznacznie potwierdza fakt zaciągnięcia przez stronę pozwaną zobowiązania do spłaty kwoty udzielonego kredytu oraz udostępnienia pozwanej kwoty udzielonego kredytu. Niezależnie od powyższego wskazać należy również, iż z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwana spłaciła częściowo kredyt. Podejmując zaś czynność faktyczną częściowej spłaty zadłużenia stanowiącą realizację postanowień umowy, pozwana potwierdziła tym samym istnienie pomiędzy nią, a powodem stosunku prawnego wynikającego z zawartej umowy.

Odnosząc się do zarzutu nieskuteczności złożenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy wskazać należy, iż w ocenie Sądu jest on nieuzasadniony.

Zgodnie z powołanymi na wstępie zapisami umowy kredytowej regulującymi zasady wypowiedzenia umowy kredytodawca miał prawo rozwiązać umowę o kredyt z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku niespłacenia przez klienta w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu.

Nadto jak stanowi art. 78a prawa bankowego, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie reguluje kwestii dotyczących wypowiedzenia umowy (za wyjątkiem umowy o kredyt odnawialny) przez kredytodawcę. Zastosowanie

zatem w tym zakresie mają przepisy prawa bankowego. Zgodnie z art. 69 ust. 2 pkt 10 prawa bankowego umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Warunki rozwiązania umowy są obecnie określone w art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2018.2187.j.t. ze zm.), który stanowi:

1. Jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych.
2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.
3. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.
4. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę.
5. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację.
6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Uwzględniając treść powyższych zapisów uznać należy, że bank nie mógł swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. W pierwszej kolejności bank winien był doręczyć kredytobiorcy wezwanie do zapłaty zaległości oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu. Dopiero po upływie tego terminu bank miał prawo złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powyższe zasady postępowania zostały spełnione. Sąd ustalił bowiem, że powód pismem z 2 listopada 2020 roku wysłanym listem poleconym, i odebrany 6 listopada 2020 roku wezwał pozwaną do zapłaty zaległości z tytułu przedmiotowej umowy o kredyt w wysokości 1735,48 zł, nie później niż w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania na wskazany numer rachunku bankowego odpowiadającego temu wskazanemu w umowie. Jednocześnie pozwany poinformował pozwaną o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Wobec braku uiszczenia zaległości przez pozwaną pismem z 30 listopada 2020 roku nadanym listem poleconym doręczonym 22 grudnia 2020 roku powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu za 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Od momentu doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty do zapłaty a datą sporządzenia pisma i jego nadania (co miało miejsce 3 grudnia 2020 roku) upłynęło więcej dni roboczych niż 14. Na dzień wezwania do zapłaty zaległych rat zaległość przekraczała co najmniej dwie pełne raty, skoro wynosiła 1735,48 zł zaś rata kapitałowo – odsetkowa wynosiła 3357,65 zł. Powódka nie wykazała aby po otrzymaniu wezwania do zapłaty uregulowała należność z tytułu niespłaconych rat. Jak wynika z załączonych przez nią dowodów wpłat ostaną wpłatą miała miejsce w czerwcu 2020 roku. Powód wykazał zatem fakt powstania opóźnienia pozwanej w zapłacie co najmniej dwóch pełnych rat.

Powód dochował również procedury wypowiedzenia umowy określonej w art. 75c ustawy prawo bankowe skoro wypowiedzenie umowy, wysłane listem poleconym do pozwanej zostało poprzedzone pisemnym, wezwaniem do zapłaty zaległości, również wysłanym jej listem poleconym. Wskazać również należy, że wypowiedzenie umowy kredytu sformułowane zostało w sposób jednoznaczny i precyzyjny. Kredytodawca wskazał pozwanej podstawę prawną wypowiedzenia umowy kredytu wyjaśniając, że następuje ono w związku z niespłaceniem przez pozwaną wymagalnego zadłużenia wynikającego z przedmiotowej umowy. Bank wskazał również, iż upływ terminu wypowiedzenia spowoduje rozwiązanie umowy a wtedy pozwana będzie zobowiązana do spłaty całości zadłużenia wynikającego z powyższej umowy. W piśmie znalazła się też informacja o wysokości zobowiązania oraz o możliwości

skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Nadto zauważyć należy, iż pismo zawierające wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy zostało sporządzone przez upoważnionego pracownika powoda D. D. Departamentu Windykacji Prawnej, na dowód czego powód złożył do akt sprawy stosowne pełnomocnictwo aktualne na dzień sporządzania powyższych pism.

Pisma te zostały wysłane listami poleconymi za potwierdzeniem odbioru na adres pozwanej. Jeśli pozwana kwestionowała fakt otrzymania powyższych pism to na niej spoczywał ciężar udowodnienia, że korespondencji tej nie otrzymała. Takiego dowodu strona pozwana nie przeprowadziła (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 października 2011 roku wydany w sprawie VI ACa 445/11). Strona pozwana twierdziła również, że nie można uznać aby wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy dotyczyło umowy przedłożonej przez powoda z uwagi na brak na umowie wskazania numeru umowy podczas gdy ww. pisma ten numer zawierały. Niewątpliwie umowa o kredyt na miarę faktycznie nie zawiera numeru widniejącego na wezwaniu do zapłaty i wypowiedzeniu umowy jednakże z całokształtu materiału dowodowego bezsprzecznie w ocenie Sądu wynika, że pisma te dotyczą wskazanej umowy. Pełnomocnik powoda w tym zakresie wyjaśnił, że przedmiotowej umowie w systemie został nadany numer (...), który widnieje w treści pism. Wszystkie dokumenty dotyczące przedmiotowej umowy wygenerowane z systemu informatycznego powoda posługują się jednym i tym samym numerem umowy. Nadto w treści pism wskazywano numer rachunku do spłaty który jest tożsamy z rachunkiem wpisanym w umowie kredytowej. Pozwana twierdząc że pisma te nie dotyczą przedmiotowej umowy nie wskazała jakiej innej miały by dotyczyć a nie twierdziła przy tym, żeby miała z powodem zawartą jakąkolwiek inną umowę.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że doszło do złożenia przez powoda w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w piśmie z dnia 30 listopada 2020 roku okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione w stan całkowitej wymagalności. Formułowane zatem przez pozwaną zarzuty odnośnie bezskuteczności wypowiedzenia umowy i braku wymagalności roszczenia są nietrafne.

Chybiony okazał się również podniesiony przez stronę pozwaną zarzut sprzeczności umowy kredytu z zasadami współzycia społecznego prowadzący do nieważności wskazanej umowy. Zaznaczyć w tym miejscu również należy, że zawierając umowę pozwana w sposób swobodny i dobrowolny przyjęła i zaakceptowała warunki umowy. Tym samym zobowiązała się do spłaty zaciągniętego kredytu na wskazanych w umowie warunkach. Pozwana decydując się na zawarcie umowy, której przedmiotem jest obowiązek zwrotu środków, a więc świadczenie o nieskomplikowanej konstrukcji prawnej dokonała czynności, która nie wymagała dużej wiedzy, a zatem można uznać, że zawarcie takiej umowy nie przekraczało jej poziomu staranności i rozwagi. W związku z zaprzestaniem spłaty kredytu powódka wypowiedziała umowę, a roszczenie w całości zostało postawione w stan wymagalności. Kierując się zasadami słuszności stwierdzić należy, że pozwana nie powinna czerpać korzyści z tego, że zaprzestała spłacać zaciągnięte zadłużenie.

Odnosząc się do zarzutu zawarcia w umowie klauzul abuzywnych, w ocenie Sądu wysokość prowizji na poziomie 3300 zł nie została rażąco zawyżona przez powoda w porównaniu ze świadczeniem uzyskanym przez pozwaną tj. kwotą 22000 zł. Strona powodowa w sposób precyzyjny określiła w umowie wszelkie koszty kredytu. Nie można wobec takiej treści umowy kredytu twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwanym, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia prowizji w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej wart. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Tego typu koszty pozaodsetkowe co do zasady mają na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonych czynności. Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim precyzuje maksymalną wysokość wspomnianych kosztów poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów

kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie, konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 1 ustawy). Sąd zbadał, czy postanowienia przedmiotowej umowy odpowiadają przepisowi art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim i czy kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwanych nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wynika, iż wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonego kredytu. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w kwestionowanym zakresie. Nadto wskazać należy, iż pozwana zawierając umowę znała wysokość prowizji i podpisując umowę zgodziła się na jej wysokość.

Nietrafny okazał się także zarzut skorzystania przez stronę pozwaną z sankcji kredytu darmowego w związku z oświadczeniem pozwanej złożonym względem pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2021 roku. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k, w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Sankcja kredytu darmowego polega zatem w ogólności na uprawnieniu konsumenta do spłaty kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy. Celem sankcji kredytu darmowego jest pozbawienie kredytodawcy prawa do pobierania odsetek i innych opłat określonych w umowie z tytułu udzielonego kredytu za naruszenie obowiązków informacyjnych. Ustawa wskazuje wyraźnie, że sankcja kredytu darmowego odnosi się oprócz odsetek jedynie do kosztów należnych kredytodawcy. Sankcja ta w daleko idący sposób modyfikuje treść stosunku prawnego łączącego kredytodawcę z konsumentem na niekorzyść tego pierwszego. Co do zasady zatem przepisy sankcjonujące dane postępowanie powinny być możliwie ściśle interpretowane nie pozwalając na pojawienie się obszarów niepewności prawnej. Podstawę do zastosowania sankcji kredytu darmowego może stanowić m.in. brak informacji o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunkach, na jakich koszty te mogą ulec zmianie, oraz brak informacji o ewentualnych innych opłatach z tytułu zaległości w spłacie kredytu. W ocenie strony pozwanej w zawartej umowie kredytowej doszło do naruszenia art. 30 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez brak podania kwoty która miała obciążać kredytobiorcę z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia. Tak sformułowany zarzut nie znajduje oparcia w realiach niniejszej sprawy. Rację ma strona pozwana, że przedmiotowa umowa kredytowa nie określała kwoty która miałaby obciążać kredytobiorcę z tytułu umowy ubezpieczenia na wypadek śmierci i całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Umowa w rubryce o składce z związanej z tym ubezpieczeniem wskazuje kwotę „0 zł”.

Jednakże z ustaleń Sądu wynika, także że umowa ubezpieczenia wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda w istocie nie została zawarta. Powód nie udowodnił że doszło do zawarcia jakiegokolwiek umowy ubezpieczenia. Nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność w szczególności dokumentu umowy, polisy czy choćby wniosku o kredyt na którym w przypadku gdyby umowa miała być zawarta powinna znajdować się adnotacja złożona przez pozwaną o woli objęcia jej ochroną ubezpieczeniową. Już więc z tej przyczyny stwierdzić należy, iż nie istniały żadne podstawy do zastosowania sankcji kredytu darmowego określonej w treści art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim skoro brak jest dowodu na zawarcie przedmiotowej umowy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy iż oświadczenie pozwanej o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego jest bezskuteczne wobec niezłożenia powyższego oświadczenia osobie uprawnionej do reprezentowania Banku w tym zakresie, ani pełnomocnikowi powódki uprawnionemu do odbierania oświadczeń o charakterze materialnoprawnym. Oświadczenie zostało złożone pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu A. Ś., która według treści pełnomocnictwa (k. 13) nie została upoważniona przez stronę powodową do odbierania oświadczeń materialno – prawnych w tym oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Niezależnie od powyższego wskazać również należy iż nawet w przypadku przyjęcia, że umowa ubezpieczenia została pomiędzy stronami zawarta to jednak i tak nie byłoby w ocenie Sądu podstaw do skorzystania z instytucji sankcji kredytu darmowego z uwagi na treść powoływanego art. 30 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie

konsumenckim. Zgodnie z nim umowa o kredyt konsumencki powinna określać: informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie. Wobec treści tego przepisu nie można wywodzić zatem jak chce pozwana, że brak informacji o kosztach ubezpieczenia w umowie w sytuacji gdy koszty te nie są znane kredytodawcy w momencie zawierania umowy daje możliwości skorzystania z sankcji kredytu darmowego.

Tym samym stronie pozwanej nie udało się wykazać zasadności podniesionych przez nią zarzutów w powyższym zakresie, a ciężar dowodu w odniesieniu do zarzutów i twierdzeń podniesionych w treści zarzutów spoczywał bezspornie na pozwanej. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontrydiktoryjności. Zgodnie z jej założeniem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, zaś Sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662).

Zawierając umowę pozwana w sposób swobodny i dobrowolny przyjęła i zaakceptowała warunki umowy. Tym samym zobowiązała się do spłaty zaciągniętego zobowiązania w terminach i wysokości określonej w zawartej umowie. Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, harmonogramu spłat rat, zestawienia operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu i pozwana nie dotrzymała warunków umowy. Zresztą sama pozwana tej okoliczności nie kwestionowała. Podnosiła natomiast, że wysokość dochodzonego roszczenia została zawyżona a rozliczenie powoda jest niepełne. Dla uzasadnienia powyższego zarzutu pozwana przedstawiła dowody wpłat kwot stanowiących ratę kredytu. Wynika z nich, że z tytułu przedmiotowej umowy kredytu dokonała spłat rat kredytu w łącznej wysokości 14737,77 zł. Nadto z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwana była obciążona również opłatą w wysokości 18,98 zł z tytułu umowy ubezpieczenia na wypadek śmierci i całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej. Składka ta zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika powoda zawartym w piśmie z dnia 28 marca 2022 roku była opłacana do maja 2020 roku. Z kolei z historii rachunku pozwanej wynika, że była uiszczona po raz pierwszy w listopadzie 2016 roku. Należność z tytułu składek w tym okresie wynosiła 816,14 zł. Mając na uwadze powyższe uwagi dotyczące nieudowodnienia przez powoda faktu zawarcia umowy ubezpieczenia pobieranie przez niego składek z tego tytułu nie miało podstaw prawnych. W związku z tym kwotę tę należało zaliczyć na poczet zadłużenia pozwanej. Skoro według treści umowy pozwana była zobowiązana do zapłaty z tytułu udzielonego kredytu łącznie kwotę 34334,15 zł a zapłaciła kwotę 15553,91 zł (14737,77 zł + 816,14 zł) to jej zadłużenie z tytułu kredytu wynosi obecnie 18780,24 zł, a więc więcej aniżeli powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uwzględnił powództwo orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanej na rzecz powódki poniesione przez nią koszty postępowania w wysokości 4617 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Na powyższą kwotę złożył się 1000 zł opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego przez radcę prawnego (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).